

[Jørgen Jørgensen.]

et Parti, der paa lovlig Maade er repræsenteret her i Tinget, ikke skulde kunne deltage i Lovgivningen. Det er Vælgerne, der afgør, hvor længe Kommunisterne skal sidde her i Rigsdagen. Jeg haaber, at den danske Befolkning, naar der igen bliver Lejlighed dertil, vil reducere Antallet af kommunistiske Medlemmer her i Tinget meget betydeligt, men alle Medlemmer af dette Ting repræsenterer en Del af Vælgerbefolkningen og har Krav paa at medvirke i Lovgivningsarbejdet. Det afgørende, naar man som en Anklage mod Det radikale Venstre taler om, at Love gennemføres med Kommunisternes Stemmer, maatte da være, om vi for at opnaa Kommunisternes Tilslutning til et Lovforslag har givet Indrømmelser til kommunistiske Synspunkter, men noget saadant er der overhovedet ikke Tale om. Der er ikke fra mit Partis Side over for nogen Lov taget noget som helst Hensyn til, om Kommunisterne vilde medvirke eller ikke medvirke, og der er ikke i denne Rigsdagssamling gennemført nogen Lov, som har Betydning, hvor Kommunisternes Stemmer har været nødvendige for at opnaa Flertal her i Tinget. I de ganske enkelte Tilfælde, hvor der ikke har været Enighed mellem de 4 Partier — f. Eks. Valgloven og Loven om Landbrugsejendomme —, har det, at Kommunisterne stemte for disse Love, været uden Betydning for Afgørelsen. Der var Flertal for begge Love uden Kommunisternes Stemmer. Derfor er den Tale, der føres om, at Lovgivning gennemføres ved Hjælp af Kommunisternes Stemmer, agitatorisk og uden Forbindelse med Sandhed og Virkelighed.

Ved denne Rigsdagssamlings Afslutning kan vi da se tilbage paa en Lovgivning, hvor mange af de Problemer, der i den indenrigske Politik tidligere delte stærkt mellem Partierne og i Befolkningen, er løst. Og saafremt ikke Ufred i Verden paa ny sætter Bom for en Videreførelse af den begyndende Afvikling af Krigstidens Restriktioner, vil det blive muligt for de politiske Partier i højere Grad at samle Opmærksomheden om Fremtiden.

Det er en Pligt for ethvert politisk Parti at medvirke til Løsning af Dagens Opgaver. Et politisk Parti, der kun har Anvisninger paa Fremtiden, men unddrager sig Ansvar for Hverdagens Arbejde, er overflødig i det politiske Liv. Problemet er til enhver Tid for ethvert ansvarsbevidst politisk Parti at kunne medvirke til Løsning af Dagens Problemer og samtidig dermed være i Stand til at fastholde en politisk Linie, der har

længere Sigt. Den politiske Interesse kan ikke holdes levende i et Folk, medmindre der er rejst Maal forude. Fortaber det hele sig i Diskussioner om Døgnets Problemer, vil Interessesynspunkterne fra de forskellige Befolkningsgrupper komme alt for stærkt i Forgrunden. Jeg tror derfor, Tiden er inde for de politiske Partier til at give Fremtidens Politik en større Plads i den politiske Debat. Det maa staa allé klart, at disse Aars voldsomme Begivenheder i Verden vil sætte Spor i den kommende Tids Udvikling — stærke sociale Brydninger følger altid i en Verdenskrigs Spor, og det vil ogsaa ske denne Gang. Det gælder da om, at vi forstaar Tidens Tale og er i Stand til at forme Tidens nye Tanker i praktisk Lovgivning, saa vi uden det store Brud med Fortiden kan formidle Overgangen til en ny Tid. Skal en saadan Politik kunne gennemføres, maa adskillige gamle Fordomme lægges til Side. Der bliver ikke Plads for en Opdeling af Befolkningen i en borgerlig Blok paa den ene Side og Arbejderne paa den anden Side. Skal Overgangen til den nye Tid formidles, er Samarbejde over Klasseskel og gamle Partiskel en Nødvendighed. Den stærke og dybe sociale Forstaaelse i Befolkningen og inden for alle politiske Partier skulde gøre det muligt, at nye sociale Fremskridt kan opnaas. Og det er saa afgjort et af Tidens Krav, at dette sker.

Jeg peger paa tre Omraader, som jeg mener maa tages op til Løsning i den nærmeste Tid: En almindelig Alderspension til alle gamle, en udvidet Støtte til Børnene, maaske Gennemførelse af en almindelig Børnerente, en Udbygning af vor Sygekasseordning, saa den omfatter langt større Kredse af Befolkningen end nu, og hvor navnlig Spørgsmaalet om Lønarbejderens økonomiske Stilling under Sygdom maa tages op. Den Stilling, en Lønarbejder har under Sygdom, er i de fleste Tilfælde uhyre vanskelig.

Men saadanne vidtgaende sociale Reformers Gennemførelse er naturligvis helt og fuldt afhængig af Samfundets økonomiske Bæreevne, og dér kan en ændret Fordeling af Indkomsterne ikke klare det. Nye sociale Fremskridt er helt afhængige af, at Samfundet har en stor og lønnende Produktion. Derfor er det første fornødne, at Erhvervs livet faar Vilkaar, der animerer og opfordrer til størst mulig Indsats af hver enkelt Borger. Til dette Formaal tror jeg ikke, den socialistiske Statsidé er anvendelig. Vil vi kalde paa de skabende produktive Kræfter i Erhvervs livet, saa maa der være Plads for Vovemod og personlig Indsats. Disse Aars Stats-